

SAARNA 20.8.2017

Evankeliumi

Luuk. 4: 23-30

Jeesus sanoi:

”Kohta te kaiketi tarjoatte minulle sananlaskua ’Lääkäri, paranna itsesi!’ ja sanotte: ’Tee täälläkin, omassa kaupungissasi, kaikkea sitä, mitä sinun kerrotaan tehneen Kapernaumissa.’” Ja hän jatkoi: ”Totisesti: kukaan ei ole profeetta omalla maallaan. Uskokaa minua: Israelissa oli monta leskeä Eliaa aikana, silloin kun taivas ei antanut vettä kolmeen ja puoleen vuoteen ja koko maahan tuli kova nälänhätä. Silti Eliaa ei lähetetty heidän luokseen, vaan Sidonin maahan, Sarpatissa asuvan leskivaimon luo. Samoin Israelissa oli monta spitaalista profeetta Elisan aikana, mutta yhtäkään heistä ei puhdistettu, ainoastaan Naaman, joka oli syyrialainen.”

Tämän kuullessaan kaikki, jotka olivat synagogassa, joutuivat raivon valtaan. He ryntäsivät paikaltaan, ajoivat Jeesuksen ulos kaupungista ja veivät hänet jyrkän teelle syöstäkseen hänet sieltä alas; kaupunki näet oli rakennettu vuorelle. Mutta Jeesus kulki väkijoukon halki ja jatkoi matkaansa.

Oletko joskus ollut kuuntelemassa sellaista puhetta, joka on aluksi saanut sinut innostumaan? Olet saattanut hehkuttaa ystävällesi, että kyllä piti Seppo sitten hyvän ja taitavan puheen. Mutta kun ystäväsi kysyy sinulta, mikä siinä puheessa oli niin puhuttelevaa, et yllättäen enää löydäkään sanoja. Sanoma oli kyllä saanut sinut innostumaan, mutta sen sisältö ei ollut uponnut sydämeesi.

Jeesuksen saarnatessa omassa kotikaupungissaan Nasaretissa, voimme kuulla kuinka synagoogaan kokoontunut kansa aluksi otti innokkaasti vastaan Jeesuksen sanoman. Nasaretin väki oli kuullut kuinka Jeesus oli tehnyt lukuisia ihmetekoja, ja

luultavasti suurella mielenkiinnolla olivatkin odottaneet Jeesuksen vierailua. Luukas mainitseekin evankeliumissa, että ”kaikki kiittelivät häntä ja ihmettelivät niitä armon sanoja, joita hänen huuliltaan lähti.” Väki siis todella piti Jeesuksen julistusta hyvänä. Sanat maistuivat aluksi hunajalta, mutta varsin nopeasti nuo makeat sanat pyyhkiytyivät pois mielestä.

Sen sijaan, että kotikaupungin väki olisi ottanut Jeesuksen sanoman uskossa vastaan, heidän sydämiinsä hiipi kuin salakavalasti epäuskon siemen. Voisi sanoa, että kansa alkoi järkeilemään ihmisviisauudessaan. ”Eikö tuo ole Joosefin poika? Eihän hän voi olla mikään Messias.”

Nämä olivat toki ymmärrettäviä pohdintoja, mutta omalla järkeilyllään ja viisaudellaan, kansa tuli torjuneeksi Jeesuksen. Oli eri asia pitää puhetta hyvänä, kuin uskoa sen sanoma todeksi. Näin Jeesus osoitti, että ihmisten tuli ottaa evankeliumi ainoastaan uskolla vastaan. Ihmisen omat mietiskelyt tai teot eivät auttaneet pysymään kiinni Jumalassa, vaan heidän tuli vain uskossa luottaa Kristukseen ja hänen lupauksiinsa.

Samasta asiasta myös Paavali kirjoitti aikanaan korinttilaisille: ”Onhan kirjoitettu: - Minä hävitän viisaitten viisauden ja teen tyhjäksi ymmärtäväisten ymmärryksen. Missä ovat viisaat ja oppineet, missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hulluudeksi? Jumala on kyllä osoittanut viisautensa, mutta kun maailma ei omassa viisauudessaan oppinut tuntemaan Jumalaa, Jumala katsoi hyväksi julistaa hulluutta ja näin pelastaa ne, jotka uskovat. Juutalaiset vaativat ihmetekojä, ja kreikkalaiset etsivät viisautta. Me sen sijaan julistamme ristiinnaulittua Kristusta. Juutalaiset torjuvat sen herjauksena, ja muiden mielestä se on hulluutta, mutta kutsutuille, niin juutalaisille kuin kreikkalaisillekin, ristiinnaulittu Kristus on Jumalan voima ja Jumalan viisaus.”

Evankeliumitekstistä me huomaammekin, että Nasaretin kaupungissa odotettiin Jeesuksen tekevän ihmetekoja. Kansa halusi nähdä Jeesuksessa ihmemiehen, maanpäällisen voittoisan kuninkaan, joka olisi johdattanut heidät vapauteen roomalaisten ikeestä. Heillä oli vahva toiveensa siitä, millainen Messiaan olisi pitänyt olla. Mutta kun Jeesus osoitti olevansa ristin tien kulkija, he eivät häntä enää uskoneet. Ristiinnaulitun Kristuksen juutalaiset torjuivat herjauksena, kuten Paavali sanoi.

Epäuskossaan Nasaretin asukkaat päätyivät torjumaan Jeesuksen, mutta tämän lisäksi, heissä syttyi jopa viha häntä kohtaan. Vihanpurkaus johtui siitä, että Jeesus otti Raamatusta vielä esille profeettojen Elian ja Elisan esimerkit. Hän kertoi kuinka profeetat aikanaan auttoivat elämän tielle niin Sarpatissa asuvan leskivaimon, kuin myös syyrialaisen Naamanin. Israelin kansan sijaan, apu annettiinkin pakanakansoille. Näillä Raamatun kohdilla Jeesus osoitti, että Jumalan omaisuuskansan hylätessä tarjotun pelastuksen yksin armosta, oli evankeliumi nyt tarjolla myös pakanakansoille.

Juutalaisten keskuudessa Jeesuksen puheet alkoivat kuulostaa mielettömiltä. Varsinkin Mooseksen lain puolesta kiivailevat fariseukset olivat menettäneet hermonsa Jeesukseen. Kehuskelemalla teoillaan ja syntyperällään, he uskoivat olevansa aitoja Abrahamin lapsia ja Isän, Jumalan palvelijoita – mutta nyt Jeesus osoittaa, että hylkäämällä hänet, nämä olivat vain synnin orjia.

Johanneksen evankeliumissa Jeesus sanoo kansalle: ”Jos Jumala olisi teidän isänne, te rakastaisitte minua, sillä minä olen lähtöisin Jumalasta ja tulen hänen luotaan. Minä en edes päättänyt tulostani itse, vaan hän lähetti minut. Miksi te ette ymmärrä minun puhettani? Siksi, että te ette siedä kuunnella, mitä sanon.”

Jeesuksen kotikaupungin asukkaiden ongelmana oli, ja monesti myös tänä päivänä meidän aikamme ongelmana on, että Jeesusta ei oteta vastaan ristiinnaulittuna

Kristuksena, joka kuolemallaan sovitti meidän syntivelkamme ristillä. Monet pitävät hänen puheitaan ja opetuksiaan hyvinä, mutta he eivät kuitenkaan uskossa omista hänen sanojaan omalle kohdalleen.

Miksi Jeesukseen loukkaannutaan niin helposti, ja miksi pelastusta yksin armosta, on niin vaikea hyväksyä?

Näitä kysymyksiä olen miettinyt viime aikoina, kun olen lukenut uskonpuhdistaja Martti Lutherin Galatalaiskirjeen selitystä. Tuossa painavassa teoksessaan, Luther pyrkii juurta jaksain selittämään, kuinka ihminen pelastuu. Hän myös nostaa useasti esille näkemyksensä, joka hänen mukaansa estää vahvimmin ihmistä uskomasta evankeliumia.

Lutherin mukaan jokaisen ihmisen suurin kiusaus on ajatella, että Kristuksen sovitustyöhön on lisättävä myös omat hyvät teot. Kristitynkin on vaikea hyväksyä sitä, että ihminen todella pelastuisi yksin armosta. Vaikka Lutherille oli armo paljastunut kirkkaana, hän myönsi, että edelleen hän joutui päivittäin taistelemaan lakihenkisyyttä vastaan.

Ja näin se todella on: Syyllistymme niin helposti sekoittamaan lain ja evankeliumin keskenään. Alamme mittailemaan sitä, kuinka hyviä tai huonoja kristittyjä olemme olleet, ja ennemmin tai myöhemmin, me väsähdämme. Tuolloin meistä on tullut suorituskeskeisiä kristittyjä, jotka eivät enää ylpeile yksin Kristuksesta, vaan omista teoista. Kristillisyyks alkua tuntua ahdistavalta ja ikävältä, eikä iloa tunnu enää löytyvän.

Hyvä ystävä! Kuinka on sinun kohdallasi? Oletko kenties ollut jo vuosia tuskastunut kristitty, joka alat uupua kaiken suorittamisen keskellä? Mikään ei tunnu tuovan enää iloa. Kristittyjen yhteiset kokoontumisetkin tuntuvat lähinnä vain raskailta, mutta velvollisuudesta koet, että sinun on oltava mukana hengellisissä tilaisuuksissa.

Jos näin on kohdallasi, tahdon rohkaista sinua luovuttamaan kaiken taakkasi Kristukselle. Muista, että hän on kaikki sinun syntisi kantanut ristille ja antanut henkensä sinun puolestasi. Hän ei odota, että sinä vielä osan synneistäsi sovittaisit hyvillä teoillasi. Ei! Vaan hän on KAIKEN tehnyt puolestasi!

Sinun ainoa tehtäväsi onkin vain uskoa Kristukseen. Hänen turviinsa siinä saat luottavaisena jäädä, vaikka uskosi olisikin heikko. Näin saat oppia Paavalin sanoin, iloitsemaan Herrassa. Sillä Kristus on kristityn ilon lähde!

Kun opimme elämään yksin armosta, alkaa silloin myös rakkautemme Kristukseen kasvaa. Eikä ainoastaan Kristukseen, vaan myös meidän lähimmäisiimme. Luther sanoo mielestäni hyvin, että kristitty ”tekee ja kärsii kaikkea mielellään, kun sisäisesti kaikki on suloista ja ihanaa.”

Meidän tulee siis antaa Jeesuksen rakkauden vallata sydämemme. Emme voi itse synnyttää rakkauttamme Jumalaan, vaan on annettava hänen tehdä työtään meissä. Silloin me alamme palvella Jumalaa Hengen ohjaamina, emmekä enää luota mihinkään omaamme, vaan ylpeilemme ainoastaan Kristuksesta Jeesuksesta.

Aamen.